

מנין דנאמנת גם בכהאי גוונא?.

אלא מעשה שהיה בקציר, והוא הדין לכולהו.

הכא נמי בבאה ממדינה למדינה, מעשה שהיה באותה מדינה, והוא הדין לכולהו.

ובית הלל פליגי, משום דבאותה מדינה דשכיחי אינשי מירתת ולא משקרא, מה שאין כן ממדינה למדינה אחרת, דלא שכיחי אינשי, לא מירתת וחיישינן דמשקרא.

ובית שמאי סברי דהכא נמי ממדינה למדינה שכיחי שיירתא ושכיחי אינשי שיוודעין.

מאי מעשה שהיה?

דאמר רב יהודה אמר שמואל: שילפי סוף קציר הטין היו, והלכו עשרה בני אדם לקצור הטין, נשכו נחש לאחד מהן, ומת. ובאת אשתו והודיעה לבית דין, ושלהו ומצאו כדבריה.

באותה שעה אמרו: האשה שאמרה מת בעלי, תנשא. מת בעלי ואין לו בן, תתייבם.

והגמרא מביאה מחלוקת נוספת לגבי תקנה שתיקנו חכמים על מעשה שהיה, האם תיקנו רק כעין המעשה שהיה או לא, ומנסה לדמותו לפלוגתא ב"ה וב"ש דמשנתינו

נימא: רבי חנניא בן עקיבא ורבנן, בפלוגתא דבית שמאי ובית הלל קמיפלגי.

דתניא: לא ישא אדם מי חטאת ואפר חטאת ויעבירם בנהר הירדן, ובאופן שמעבירו בספינה. משום מעשה שהיה בירדן ובספינה ונטמאו כדאמרינן לקמן.

ולא יעמוד בצד זה של הנהר ויזרק לצד אחר של הנהר, דהוי דומיא דספינה שפורחין באויר על פני המים.

ולא ישיטם על פני המים.

ולא ירכיבם בתוך המים לא על גבי בהמה ולא על גבי חברו דהיינו נמי דומיא דספינה שהאדם הנושאו יושב במקומו וספינתו נוטלתו ומוליכתו, ואע"פ שהבהמה נוגעת בקרקע ספינה נמי פעמים שהיא גוששת ונוגעת בקרקע אלא אם כן היו רגליו של עליון נוגעות במים בקרקע.

אבל מעבירם על הגשר דהוי כקרקע, והאדם המעבירו הולך כל שעה ברגליו, ואינו דומה לספינה.

ודין זה נאמר אחד ירדן ואחד שאר נהרות בין בירדן ובין בשאר נהרות.

רבי חנניא בן עקיבא אומר: לא אמרו לא תיקנו לאסור אלא בירדן ובספינה, וכמעשה שהיה שהובא לקמן.

לימא רבנן דאמרי דהתקנה לא נתקנה ממש כעין מעשה שהיה אלא בין בירדן ובין בשאר נהרות דאמרי כ"ש דאמרי גם כן כהתקנה דאשה נאמנת לא הוי ממש כעין מעשה שהיה אלא בין באותה מדינה ובין ממדינה למדינה.

ורבי חנניא בן עקיבא דאמר שהתקנה לאסור העברת מי חטאת נתקנה ממש כעין מעשה שהיה, בירדן ובספינה דאמר כ"ה דאמרי גם כן שתיקנו חכמים להתירה לינשא על פיה רק כעין מעשה שהיה באותה מדינה.